

STRANDINGSUKTIONER OG FORSTRANDSAUKTIONER

ELISABETH RICKMERS

Forstranden var og er opdelt i såkaldte strandlen, som strandfogederne har opsyn med. Før i tiden skulle strandfogeden gå strandvagt, når det var dårligt vejr, og holde udkik og slå alarm, hvis et skib var i nød. Foruden at hjælpe med til at bjærge mandskab og værdier fra strandede skibe, skulle strandfogeden også indsamle og registrere vraggodset, som så blev solgt ved en auktion.

Foruden aflønningen for strandvagtjenesten, blev strandfogeden også lønnet for sit bjergningsarbejde, for transport af det bjergede gods ved forlis og for indsamling, kørsel med og sortering og registrering af gods, der strandede ind i hans strandlen også under mere almindelige vejrforhold. Denne aflønning bestod og består bl.a. af en vis procentdel af de beløb, der kommer ind ved auktionerne.

Det var ikke altid man nåede at få bragt alting i sikkerhed efter en stranding, mangt og meget blev ”strænet” d.v.s. stjålet på stranden. Det, der ikke var nogen ejermand til, tilhørte ejeren af stranden eller kronen. Nu om dage er det statens ejendom, og har det en værdi og kan sælges på den årlige forstrandsauktion, må man således ikke uden videre tage det med hjem fra stranden.

Auktionen over ”Elisabeth Rickmers”

Efter Elisabeth Rickmers stranding gik dagene med sortering og hjembringelse af strandingsgods og med forberedelser til auktionen. Der blev udarbejdet et 20 sider tykt katalog¹ over de 1550 effekter, hvoriblandt både fødevarer, møbler, husgeråd, trapper, tovværk og meget andet hvoraf det største var selve skibet som det stod på stranden

Ved auktionen d. 8. og 9. marts blev alle disse dele solgt for det dengang svimlende beløb på 25.028 kr, deraf 8.293 kr for selve skibet. Strandfogeden i Abelines gård havde en fortjeneste ved denne ene stranding på omkring 8000 kr. svarende til omtrent halvdelen af, hvad hans gård dengang var værd. I en af stuerne på Abelines gård står endnu et bord² som strandfogeden købte.

Folkene, der købte selve skibet, fik desværre ikke megen glæde af den handel, idet det blev slået til vrage under en voldsom storm kort tid efter. I mange år efter stod vraget i havstokken. Efterhånden som stranden rykkede tilbage, kom det til at stå længere ude, undermasterne rustede over og faldt sammen, og til sidst kunne man end ikke se vraget, selv ved lavvande.

Den 10. marts kunne så kaptajn Pflieger efter 26 dages ophold i Haurvig rejse hjem til Bremerhafnen og aflægge beretning i rederiet.

¹ Se flere detaljer på Fiskeriets hus hjemmeside ”Redningsvæsenet 1852-2002” linket Elisabeth Rickmers

² Det er det lange bord i den nuværende kaffestue i den del af gården, der dengang var indrettet til strandedes midlertidige ophold. Bordet er efter sigende bl.a. blevet anvendt til at anbringe druknede på ved ligsyn.